Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932 Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Ἠαρδάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | *Ἀθῆναι, 14 Μαΐου 1938* | *Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 24*

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Εἶσαι βέβαιος;

Ναί, ὁ Πήτερ ἦταν βέβαιος.

— Καλά, ἀφοῦ ἐπιμένεις, θὰ σοῦ δώσω γιατὶ δὲν θέλω νὰ σοῦ χαλάσω τὸ χατήρι· μ' ἂν δὲν τὸ βρῆς τοῦ γούστου σου νὰ μὴν τὰ βάλῃς μὲ ἄλλον παρὰ μὲ σένα τὸν ἴδιον.

Ὁ Πήτερ ἔμεινε σύμφωνος κι' ἔτσι ὁ Τόμ τοῦ ἄνοιξε τὸ στόμα καὶ ἔχυσε μέσα τὸ Πονοφόνον. Ὁ Πήτερ ἔδωσε ἕνα πήδημα στὸν ἀέρα καὶ βρέθηκε δυό-τρία μέτρα ψηλὰ καὶ κατόπιν βγάζοντας ἕνα οὔρλιάσμα ἄρχισε νὰ τρέχῃ γύρω-γύρω στὴν κάμαρα ρίχνοντας κάτω τὶς γλάστρες καὶ τὰ βάζα καὶ ἀναστατώνοντας τὰ πάντα. Ὕστερα σηκώθηκε στὰ πισινά του πόδια κι' ἔτσι ὄρθιος σὰν ἄνθρωπος ἔκανε μιὰ βόλτα τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του καὶ μὲ νιαούρισμα ποὺ διαλαλοῦσε τὴν ἀνεκλάλητη εὐτυχία του. Ὕστερα ξανάρχισε πάλι νὰ τρέχῃ ἐπάνω-κάτω στὴν κάμαρα σκορπίζοντας στὸ δρόμο του τὴν καταστροφή.

Ἡ θεία Πόλλυ μπῆκε μέσα τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ γάτος ἔφερνε δυό-τρεῖς τοῦμπες στὸν ἀέρα, ἔβγαζε μιὰ φωνὴ ἐνθουσιασμοῦ καὶ πηδοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο, παρασύροντας καὶ τὶς ὑπόλοιπες γλάστρες στὸ πέρασμά του. Ἡ γριὰ κυρία ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένη ἀπὸ τὴν ἔκπληξή της κοιτάζοντας πάνω ἀπὸ τὰ ματογυάλια της, ἐνῶ ὁ Τόμ κυλιόταν στὸ πάτωμα λιγωμένος στὰ γέλια.

— Τόμ, τί εὐχὴ Θεοῦ ἔπαθε ἡ γάτα;

— Δὲν ξέρω, θεία, ἔκανε ὁ Τόμ, κρατώντας μὲ τὴ βία τὰ γέλια του.

— Μπᾶ! πρώτη φορὰ βλέπω τέτοια πράγματα. Δὲν μοῦ λές, Τόμ, τί τῆς κάναμε καὶ τἄψερε ὅλα ἄνω κάτω;

— Ἀλήθεια δὲν ξέρω, θεῖτσα μου· ἔτσι κάνουν πάντα οἱ γάτες ὅταν ἔχουν κέφι.

— Μπᾶ; Ἔτσι κάνουν;

Στὸν τόνο τῆς φωνῆς της ἦταν κάτι ποὺ ἔκανε τὸν Τόμ νὰ χάσῃ τὴν αὐτοπεποίθησή του.

— Ναί. Δηλαδὴ ἔτσι νομίζω.

— Ἄ, ἔτσι νομίζεις;

— Μάλιστα.

Ἡ γριὰ θεία εἶχε σκύψει κάτω ἐνῶ ὁ Τόμ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον ποὺ ἡ ἀγωνία του τὸ ἔκανε ἀκόμη μεγαλύτερο. Μὰ ὅταν μάντευσε τὸ σκοπό της ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Ἡ ἄκρη τοῦ προδοτικοῦ κουταλιοῦ φαινόταν κάτω ἀπὸ τὰ κρόσια τοῦ καναπέ. Ἡ θεία Πόλλυ ἔσκυψε καὶ τὸ σήκωσε. Ὁ Τόμ γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ κατέβασε τὰ μάτια του. Ἡ θεία Πόλλυ τὸν ἐτσάκωσε ἀπὸ τὸ φυσικὸ χερούλι του, —τὸ αὐτί— καὶ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι μὲ τὴ δαχτυλήθρα της.

— Δὲν μοῦ λές, κύριε, τί σοῦ ἦρθε νὰ βασανίσῃς αὐτὸ τὸ δύστυχο τὸ ζῶον;

— Δὲν τὸ βασανίζω. Τό-τόκανα ἀπὸ λύπη γιατὶ-γιατὶ-γιατὶ ὁ Πήτερ δὲν ἔχει κι' αὐτὸς μιὰ θεία.

— Δὲν ἔχει θεία; Τί σχέση ἔχει αὐτό, κουτόπαιδο;

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἕνα χωριὸ τῆς Γερμανίας ὀνομάζεται Ζέππελιν κι' οἱ κάτοικοί του εἶναι πολὺ ὑπερήφανοι ποὺ φέρει τὸνομα τοῦ ἐφευρέτη τοῦ ἀεροπλοίου. Στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ τὰ παιδιὰ μαθαίνουν μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση τὴν ἱστορία καὶ τὸν τρόπο τῆς κατασκευῆς τῶν «ζέππελιν».

— Πῶς δὲν ἔχει. Ἂν εἶχε θεία θὰ τοῦδινε κι' αὐτουνοῦ φάρμακο χωρὶς νὰ τὴν νοιάζῃ ἂν τοῦ καῒ τὰ σωθικά του.

Ἡ θεία Πόλλυ ἔνοιωσε ἕνα κέντημα στὴ συνείδησή της. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη δὲν τὸ εἶχε ἰδεῖ ὡς τώρα τὸ πρᾶγμα. Κι' ἀλήθεια, γιατί ἐκεῖνο ποὺ νόμιζε πὼς ἦταν βασανιστήριο γιὰ ἕνα ζῶο νὰ μὴν εἶναι βασανιστήριο καὶ γιὰ ἕνα παιδί. Ἀναστέναξε καὶ τὰ μάτια της βούρκωσαν. Χαϊδεψε ἀπαλὰ τὸ κεφάλι τοῦ Τὸμ καὶ εἶπε :

— Τόμ, ἐγὼ τὸ ἔκανα γιὰ τὸ καλό σου καί—ἴσως νὰ σοῦκανε στ' ἀλήθεια καλό, Τόμ.

Ὁ ἀνεψιός της σήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὴν κοίταξε καὶ τῆς εἶπε ὁ πονηρὸς μ' ὅλη του τὴ σοβαρότητα :

— Τὸ ξέρω πὼς τὸκανες γιὰ τὸ καλό μου, θεῖσα. Μὰ κι' ἐγὼ στὸν Πῆτερ γιὰ τὸ καλό του τοῦ τὸκανα καὶ τὸν ὠφέλησε στ' ἀλήθεια γιατὶ ποτὲ δὲν τὸν εἶχα ἰδεῖ νὰ χοροπηδᾷ τόσο νόστιμα, καί . . .

—Ὁρίστε, κοίταξε πάλι νὰ μὲ κάνῃς νὰ θυμώσω. Καὶ φρόντισε νὰ γίνῃς ἐπὶ τέλους κι' ἐσὺ ἕνα καλὸ παιδὶ καὶ τὸ γιατρικὸ δὲν σοῦ χρειάζεται πιά.

Ὁ Τὸμ ἔφθασε πολὺ νωρὶς στὸ σχολεῖο. Τὸν τελευταῖο καιρὸ αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸ πρᾶγμα συνέβαινε πολὺ συχνά. Σήμερα πάλι, ὅπως πάντα αὐτὲς τὶς δυό-τρεῖς βδομάδες, ἄρχισε νὰ κάνῃ βόλτες μπρὸς στὴν αὐλόπορτα τοῦ σχολείου ἀντί, ὅπως ἄλλοτε, νὰ παίζῃ μὲ τοὺς φίλους του. Δὲν αἰσθανόταν καὶ τόσο καλὰ τὸν ἑαυτό του ἔλεγε, καὶ ἡ ὄψη του ἐπιβεβαίωνε τὰ λόγια του.

Ὁ Τὸμ κοίταζε κατὰ τὸ δρόμο πέρα μακρυά, γεμάτος ἐλπίδα μόλις ἔβλεπε καμμιὰ κοριτσίστικη ποδιὰ καὶ γεμάτος ἀπογοήτευση μόλις ἔβλεπε ὅτι δὲν ἦταν ἐκείνη ποὺ περίμενε. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε τσακωθεῖ μὲ τὴν Μπέκυ δὲν εἶχε πιὰ μιλήσῃ μαζί της καὶ τώρα ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ βρῇ ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὰ φτιάξουν. Ὅταν ἔπαψαν νὰ φτάνουν ἄλλες ποδιές, ἑτοιμάστηκε νὰ μπῇ μέσα στὸ σχολεῖο μὲ τὴν καρδιά του γεμάτη ἀπελπισία Μπῆκε μέσα στὴν ἄδεια τάξη καὶ καθησε ὁλομόναχος σὲ μιὰ γωνιά. Ἔξαφνα εἶδε μιὰ καθυστερημένη ποδιὰ νὰ περνάῃ τὴν αὐλόπορτα. Τὴν ἄλλη στιγμὴ βρισκόταν ἔξω στὴν αὐλὴ καὶ χοροπηδοῦσε σὰν φύλαρχος τῶν ἐρυθροδέρμων· γελοῦσε, σφύριζε, σκουντοῦσε τ' ἄλλα παιδιά, πηδοῦσε πάνω ἀπὸ τὴ μάντρα, ἔκανε τοῦμπες, στεκόταν μὲ ὁ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλά—μὲ λίγα λόγια ἔκανε τοῦ κόσμου τοὺς ἄθλους καὶ σύγχρονα λοξοκοίταζε τὴν Μπέκυ γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν τῆς ἔκαναν καμμιὰ ἐντύπωση. Ἡ Μπέκυ ὅμως ἔκανε σὰν νὰ μὴν ἔβλεπε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, οὔτε κοίταζε κἂν κατὰ τὸ μέρος του. Ἦταν στ' ἀλήθεια δυνατὸν νὰ μὴν τὸν εἶχε πάρει εἴδηση ; Πῆγε τότε πιὸ κοντά, ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ γύρω της μὲ πολεμικοὺς ἀλαλαγμοὺς,ἄρπαξε ἑνὸς παιδιοῦ τὸν κοῦκκο ἀπὸ τὸ κεφάλι του καί, τὸν πέταξε ἐπάνω στὰ κεραμίδια καὶ ἀκριβῶς μπρὸς στὰ πόδια τῆς Μπέκυ, ἔκανε μιὰ τούμπα ἀνάποδη ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὴν ρίξῃ κι' ἐκείνην κάτω. Αὐτὴ ὅμως τοῦ ἔστριψε τὴ ράχη, σούρωσε τὴ μύτη της καὶ τὴν ἄκουσε νὰ λέῃ !

— Πφ ! Μερικοί μερικοὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀγόρια νομίζουν τὸν ἑαυτό τους γιὰ σπουδαῖο. Κι' ὅλο κάτι σαχλοσκέρτσα κάνουν.

Τὰ μάγουλα τοῦ Τὸμ ἔγιναν κόκκινα σὰν φωτιὰ Ξεσκονίστηκε, συμμαζεύτικε καὶ ἀμίλητος ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ὁ Τὸμ εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασή του. Μὲς στὴν ψυχή του ἦταν φωλιασμένη βαθειὰ ἀπελπισία. Ὅλοι τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει, δὲν εἶχε πιὰ κανένα φίλο στὸν κόσμο, οὔτε ἕναν ! Κι' ὅμως, ὅταν θὰ ἔβλεπαν σὲ τί τὸν εἶχαν σπρώξει, τότε θὰ τὸ μετάνοιωναν πικρά. Αὐτὸς ὅλους τοὺς ἀγαποῦσε, γιὰ ὅλους ἤθελε τὸ καλό τους, μὰ ἐκεῖνοι τὸν ἔδιωχναν. Ἔ, λοιπόν ! ἀφοῦ ἤθελαν καλὰ καὶ σώνει νὰ τὸν ξεφορτωθοῦν, ἂς τοὺς γινόταν τὸ χατῆρι τους. Φυσικὰ θὰ ἔλεγαν πάλι ὅτι αὐτὸς μόνον ἔφταιγε σὲ ὅλα—καὶ ποιὸς θὰ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ τὸ ποῦν; Μὰ ὄχι, ἐκεῖνοι θὰ ἔφταιγαν γιατὶ ἐκεῖνοι τὸν ἔσπρωξαν στὰ ἔσχατα. Θὰ ἔπαιρνε τώρα τὰ μάτια του καὶ θὰ χανόταν ἀπ' τὸν κόσμο — δὲν ἔμενε πιὰ τίποτε ἄλλο.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς εἶχε προχωρήσει μέσα στὰ λιβάδια καὶ τὸ κουδούνι, τοῦ σχολείου ποὺ καλοῦσε τὰ παιδιὰ γιὰ τὸ μάθημα μόλις ἔφθασαν ὡς τ' αὐτιά του. Ἕνας λυγμὸς τὸν ἔπνιξε καθὼς συλλογίσθηκε πὼς δὲν θὰ ξανάκουγε ποτὲ ποτὲ πιὰ αὐτὸ τὸν τόσο γνώριμο ἦχο. Ἦταν σκληρὸ αὐτό, πολὺ σκληρό—μὰ τί νὰ γίνῃ ἀφοῦ τ' ἔσπρωχναν νὰ τὸ κάνῃ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔπεσε ἐπάνω στὸν ἐπιστήθιο φίλο του Τζόε Χάρπερ ποὺ περπατοῦσε βλοσυρός, ποιὸς ξέρει τί μαῦρα σχέδια πλάθοντας μὲς στὰ μυαλό του. Ὁ Τὸμ σφούγγισε γοργὰ τὰ μάτια του μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ μανικιοῦ του καὶ κάτι εἶπε γιὰ τὴν ἀπόφασή του «νὰ πάρῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ φύγῃ» γιατὶ στὸ σπίτι τὸν κακομεταχειρίζονταν καὶ δὲν τὸν καταλάβαινε κανεὶς καὶ πὼς «δὲν θὰ γύριζε ποτὲ ποτὲ πίσω» κι' ἂν ἤθελε ὁ Τζόε ἂς τὸν θυμόταν καμμιὰ φορά. Καὶ τότε ξεφανερώθηκε πὼς κι' ὁ Τζόε τὴν ἴδια ἀκριβῶς παράκληση εἶχε νὰ ὑποβάλῃ στὸν Τόμ, μόνο ντρεπόταν νὰ τὴν πῇ.Εἶχε φάει ξύλο ἀπὸ τὴ μητέρα του γιατὶ τῆς εἶχε πάρει, λέει, κρυφὰ ἀρρόκρεμα ἐνῶ αὐτὸς οὔτε τὴν εἶχε ἰδεῖ κἂν στὰ μάτια του. Τὸ πρᾶγμα ἦταν φανερό : ἡ μητέρα του δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ὑποφέρῃ καὶ ζητοῦσε ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ. Κι' ὅταν τὰ πράγματα εἶναι ἔτσι, τί ἄλλο μένει κανενὸς νὰ κάνῃ παρὰ νὰ φύγῃ. Εὐχόταν νὰ εἶναι καλὰ ἡ μητέρα του καὶ νὰ μὴν τὸ μετανοιώσῃ ποτέ της ποὺ ἔσπρωξε τὸ δυστυχισμένο της παιδὶ μέσα στὸν ἄσπλαχνο καὶ σκληρὸ κόσμο γιὰ νὰ βασανιστῇ καὶ πεθάνῃ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ω, ΔΕΝΤΡΟ

Ὦ, δέντρο ποὺ ἐγυμνώθηκες
Κι', ὦ κρῖνα, ποὺ ἐμαράθης
Ὦ πεταλοῦδα, ποὺ ἔζησες
μονάχα μιὰ νυχτιά,
Πουλάκι, ποὺ ἐλαβώθηκες,
ρυάκι ποὺ ἐξεράθης
Ἐλᾶτε νὰ μὲ μάθετε
νὰ μὴ δακρύζω πιά !..
Πῆτε μου ἐσεῖς τὸν πόνο σας
ποὺ ξεχειλάει καὶ τρέχει.
Ἀνοῖχτε μου κάθε πληγὴ
γιὰ νὰ τὴν ἀσπαστῶ
Θέλει ἡ καρδιά μου συντροφιὰ
στὴν πίκρα της ν' ἀντέχῃ
Στὴν ἔρημη τὴ συμφορὰ
μονάχη δὲν βαστῶ !
Ἐμεῖνες μ' ἕνα φύλλο σου,
δεντρί μου, πονεμμένο
Κι' ἐσύ, κρινάκι, μονοχὰ
μὲ τὴ στερνὴ εὐωδιά
Σύ, πεταλοῦδα, μὲ φτερὸ
νεκρὸ καὶ τσακισμένο
Κι' ἐσύ, πουλί, πάνω στὴ γῆ
μὲ μιὰ λαβωματιά.
Μὲ μιὰ σταλαγματιὰ νερό,
ρυάκι μου, ἐσὺ τώρα
Μ' ἀλλοί μου ποὺ πεθύμησα
μέσα στὴν ἄγρια μπόρα
Κονεά σας μιὰ παρηγοριὰ
νὰ βρῶ... Ποτέ ! Ποτέ !
Ὦ πόσο πόσο ἐπόθησα
τὴ δόξα σου, ἀηδέ,
Λυπήσου με γιὰ μιὰ στιγμὴ
τὴ δύναμη σου δός μου
Τόσο ψηλά, τόσο πλατειὰ
στὰ αἰθέρια νἀνεβαίνω
Μάθε με σὺ νὰ στέκουμαι
ψηλότερα ἀπ' τοῦ κόσμου
Τὸν Πόνο ! Μάθε με νὰ ζῶ
μάθε με νὰ πεθαίνω.
Καὶ μέσα σ' ἕνα πέταγμα
ποὺ δὲν τὸ βάζει ὁ νοῦς
Πάρε με ἐκεῖ ψηλὰ
στοὺς οὐρανοὺς ! . .

ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΚΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ἔγινε κι' ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἀθηνῶν κι' ἀπὸ τὸ περασμένο Σάββατο ἄρχισε ἡ κανονικὴ λειτουργία του. Ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, καιρός, γιατὶ ὅλες οἱ βαλκανικὲς πρωτεύουσες ἔχουν πρὸ πολλοῦ τοὺς Σταθμούς τους, καὶ μόνο ἡ δική μας καθυστεροῦσε. Τώρα ἔχει κι' αὐτὴ καὶ μπορεῖ νὰ μεταδίδῃ στὸν κόσμο τὰ ἑλληνικὰ νέα, νὰ πληροφορῇ ἐγκαίρως Ἕλληνες καὶ ξένους γιὰ ὅ,τι σπουδαῖο γίνεται κι' ἐδῶ. Γιατί, τί τὰ θέλετε! αὐτὸς εἶναι ὁ κυριώτερος σκοπὸς τῶν Ραδιοφωνικῶν Σταθμῶν. Ὅποιος ἔχει ἕνα καλὸ Ραδιόφωνο στὸ σπίτι του καὶ ξέρει μιὰ-δυὸ ξένες γλῶσσες, μπορεῖ νὰ μαθαίνῃ αὐθημερόν — κι' αὐθωρεὶ καμμιὰ φορά—ὅ,τι σπουδαῖο γίνεται σ' ὅλο τὸν κόσμο. Τὰ τηλεγραφήματα τῶν διαφόρων Πρακτορείων ἀργοῦν πολὺ γιὰ νὰ φτάσουν ὥς τὸ κοινό : πρέπει πρῶτα νὰ γραφτοῦν, νὰ μεταφρασθοῦν καὶ νὰ τυπωθοῦν στὴν ἐφημερίδα. Ἡ μετάδοση ὅμως μὲ τὸ Ραδιόφωνο—τὴ μεγαλύτερη ἴσως ἐφεύρεση τοῦ αἰώνα μας—εἶναι ἄμεση σὰν τηλεφώνημα ποὺ σοῦ ἔρχεται ἀπ' εὐθείας : ἀκοῦς τὴ δυνατὴ καὶ καθαρὴ φωνὴ ποὺ σὲ πληροφορεῖ γιὰ ὅλα. Οἱ ἄλλες μεταδόσεις τοῦ Ραδιοφώνου—μουσικῆς, τραγουδιῶν, θεατρικῶν παραστάσεων ἢ διαλέξεων—ἔχουν πολὺ μικρότερη σημασία, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι ἀπὸ «δίσκους». Μιὰ διάλεξη μπορεῖ καὶ νὰ τὴ διαβάσῃς ἀργότερα· δὲν εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ τὴν ἀκούσῃς ἀπὸ τὸν «σπῆκες» τοῦ Σταθμοῦ. Κι' ἡ μουσική, εἴτε φωνητική, εἴτε ὀργανική, μεταδίδεται τόσο ἀτελῶς, ποὺ καταντᾷ μᾶλλον ἱκανοποίησι μιᾶς περιέργειας, παρὰ διασκέδαση κι' ἀπόλαυση.

Τὸ Ραδιόφωνο ἔχει μέσα του πολλὰ μηχανήματα : λάμπες, δέκτες, μικρόφωνα, μεγάφωνα, γνώμονες, δεῖχτες καὶ καθεξῆς· πρέπει νὰ ἐφευρεθῇ ἀκόμα ἕνα : τὸ μηχάνημα ποὺ θὰ ἐξουδετερώσῃ τὰ παράσιτα. Ὅσο δὲν ὑπάρχει τοὐλάχιστο κι' αὐτό, τὸ Ραδιόφωνο θὰ μεταδίδῃ μιὰ μουσικὴ κομμένη, ἀνακατεμμένη μὲ κρότους, θορύβους, σφυρίγματα, στριγγές, ποὺ καταστρέφουν κάθε στιγμὴ τὴν ἐντύπωση. Ἀφήνω ποὺ ποτὲ σχεδὸν δὲν μπορεῖ νὰ κανονισθῇ ἡ ἔνταση. Κι' ὅταν ἀκόμα δὲν ὑπάρχουν παράσιτα, ἡ μουσικὴ ἀκούγεται ἀλλοιωμένη—πότε δυνατώτερη καὶ πότε ἀσθενέστερη ἀπ' ὅ,τι πρέπει. Καμμιὰ φορά, ἀπὸ ἰδιοτροπία τοῦ κύματος, σβύνει κι' ὁλότελα καὶ δὲν ξανακούγεται παρὰ ὅταν θέλῃ. Σὲ κόβει στὴν καλύτερη στιγμή, καὶ φουρκίζεσαι, καὶ θυμώνεις καί . . . μουντζώνεις. Ἀλήθεια, πόσες φορὲς εἶδα ἀνθρώπους νἀπελπίζουνται καὶ νὰ σβύνουν τὸ ραδιόφωνο μὲ θυμὸ φωνάζοντας: «Ἀί νὰ χαθῇς !» Γιὰ ὅλ' αὐτά, πολλοὶ φρονοῦν πὼς τὸ Ραδιόφωνο στὸ σπίτι εἶναι «πληγή». Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θἀκούσῃς κάτι καλὸ ποὺ πολὺ σπάνια συμβαίνει—ἀναγκάζεσαι νἀκοῦς μιὰ μουσικὴ ἀτελέστατη, ποὺ καμμιὰ ἀπόλαυση δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ.

Ἔχουμε τώρα καὶ στὸ σπίτι αὐτὴ τὴν «πληγή» κι' ἐγὼ τὸ ξέρω τί τραβῶ. . . Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς εἰδήσεις ποὺ μ' ἐνδιαφέρουν, δὲν ἀκούω σχεδὸν παρὰ πράγματα ἀδιάφορα ἢ ὀχληρά. Ἔτσι καὶ τὴν περασμένη Πέμπτη τὸ βράδυ, ἄκουσα, ἀπὸ κάποιο ἰταλικὸ Σταθμό, ὅσα ἔγιναν στὴ Νεάπολι μὲ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Χίτλερ, τὴν ἐπιθεώρηση τοῦ στόλου καὶ τὴν ἐπίσημη παράσταση τῆς «Ἅιδας» στὸ θέατρο, ὅπου παρευρέθηκαν ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἰταλίας, ὁ Ντοῦτσε, ὁ Φύρερ καὶ καθεξῆς. Ἄρχισε στὶς δέκα. Ἄκουσα καλὰ τὸν γερμανικὸ ὕμνο, ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα, τὸν ἰταλικό, τὸν ὕμνο τοῦ Μουσολλίνι, τὰν ἀλαλητὸ καὶ τὰ φρενιτιώδη χειροκροτήματα τοῦ κόσμου ποὺ κατέκλυζε τὸ θέατρο. Ὁ «σπῆκερ» ἀνήγγελλε ἕναν-ἕνα τοὺς ἐπίσημους καθὼς ἔφταναν : ὁ βασιλιάς-αὐτοκράτορας... ὁ διάδοχος... ἡ πριγκίπισσα Μαρία τοῦ Πιεμόντε. . . ὁ Χίτλερ... ὁ Μουσολλίνι, οἱ πρέσβεις, οἱ ὑπουργοί... Κι' ἀφοῦ τελείωσε τὸ θέατρο, ἀνήγγειλε καὶ πὼς ὁ Χίτλερ, «αὐτὴ τὴ στιγμή», ἐπιβιβάσθηκε γιὰ νὰ γυρίσῃ πάλι στὴ Ρώμη.

Λοιπόν, ὅλ' αὐτὰ ἦταν ὡραῖα. Ἡ παράσταση ὅμως τῆς «Ἅιδας», σὰν ἀκρόαμα ἀπὸ Ραδιόφωνο, ἀπογοητευτική. Ὄχι πιὰ μουσικὴ καὶ τραγούδι, ἀλλὰ θόρυβος καὶ ξεφωνητό. Κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ κατάλαβα καλὰ ὅλη τὴ χρησιμότητα, μὰ κι' ὅλη τὴν ἀτέλεια τοῦ Ραδιόφωνου...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η'

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ὁ Κωστάκης, ἀφοῦ ἔκαμε τὰ μπάνια του, ντυνόταν μέσα στὴ καμπίνα κι' εἶχε ἀπλώσει ἀπέξω τὸ μπανιερό του νὰ στεγνώσῃ στὸν ἥλιο, τὸ εἶδε ἀπὸ μακρυὰ ὁ Ἀζόρ, ὁ σκύλος.

«Κρέας, θὰ εἶναι», εἶπε μέσα του, γελασμένος ἀπὸ τὸ κατακόκκινο

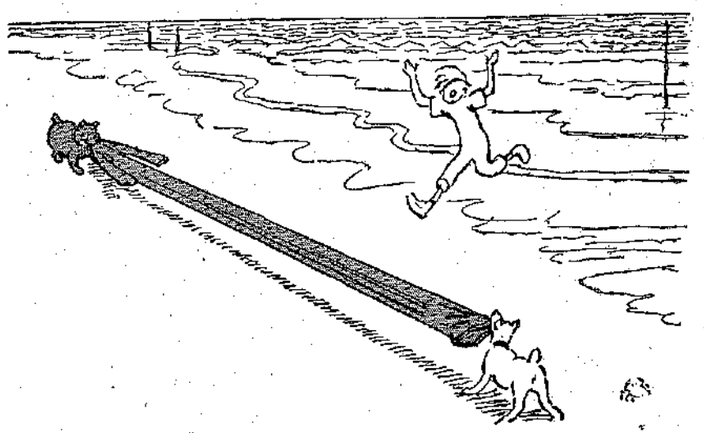

χρῶμα του. Κι' ἔτρεξε γιὰ νὰ τὸ. . . φάῃ. Ἀλλὰ τὴν ἴδια ὥρα, τὸ εἶδε κι' ἕνας ἄλλος σκύλος, ὁ Μπραΐμης, κι' ἔτρεξε κι' αὐτός.

— Στάσου ! λέει στὸν Ἀζόρ· δὲν εἶναι ὅλο δικό σου.

— Τὸ πῆρες καὶ σὺ γιὰ κρέας, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἀζόρ. Δὲν εἶναι, καϊμένε, εἶναι ροῦχο.

—Ἀμ τί τὸ δαγκάνεις; ρώτησε ὁ Μπραΐμης.

— Τὸ παίζω.

— Νὰ τὸ παίξω κι' ἐγώ !

—Ἔλα, δάγκανε καὶ τράβα.

Κι' οἱ δυὸ σκύλοι δαγκάνουν τὸ ροῦχο, ὁ ἕνας ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη, καὶ τὸ τραβοῦν, τὸ τραβοῦν μ'ὅλη τους τὴ δύναμη. Τὸ ροῦχο δὲν σχίζεται, εἶναι πολὺ γερό. Ἐλαστικὸ ὅμως, ξεντώνει μακραίνει, μακραίνει κι' αὐτὸ διασκεδάζει πολύ τοὺς σκύλους, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ τραβοῦν. Τί ὡραῖο παιχνίδι!..

Κάποια στιγμή, ὁ Κωστάκης, ἀκούγοντας τὸ θόρυβο, πετιέται, περίεργος νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Κι' ὅταν βλέπῃ τὸ μπανιερό του σὲ τέτοια χάλια—μακρὺ σά λουρίδα, ἀγνώριστο—βγάζει τέτοιες φωνές, ποὺ οἱ σκύλοι τρομάζουν καὶ τὸ ἀφήνουν. Ὁ Κωστάκης τὸ παίρνει καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ συμμαζέψῃ, νὰ τὸ σιάξῃ. Ἀδύνατο! Τὸ μπανιερό του ἔχει ξεντώσει, δὲν συμμαζεύεται πιά. Καὶ πῶς νὰ τὸ φορέσῃ ἔτσι μακρὺ ποὺ ἔγινε; Θὰ τοῦ ἐρχόταν ὡς τὰ πόδια, θὰ τοῦ σερνόταν. Καὶ θᾶταν γελοῖος.

Ἀ, ὄχι! Ὁ Κωστάκης δὲν θέλει νὰ εἶναι γελοῖος. Τυλίγει τὸ μπανιερό, τὸ βάζει κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του καὶ γυρίζει στὴ μαμμά του

— Εἶχες δίκιο, τῆς λέει. Δὲν ἔπρεπε νὰ πάρω αὐτὸ τὸ μπανιερό. Ἦταν ποὺ ἦταν μεγάλο, τὸ τράβηξαν καὶ τὰ σκυλιὰ καὶ παράγινε. Ἰδές!

Καὶ ξετύλιξε τὸ μπανιερὸ μπροστὰ στὴ μαμμά του ποὺ ἔφριξε.

— Βλέπεις λοιπόν, τοῦ λέει, τί ἔπαθες γιὰ νὰ μὴ μάκούσῃς καὶ νὰ μὴ θελήσῃς νὰ πάρῃς τὸ γαλάζιο; Τώρα θὰ εἶσαι χωρὶς μπανιερό. Γιατὶ ἄλλο δὲν σοῦ παίρνω φέτος. Κι' αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τιμωρία σου.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὰ μάτια της παρακολουθοῦσαν ἀφηρημένα τὰ σχέδια, ὅταν ἔξαφνα θυμήθηκε. Ἄχ, δὲν ἦταν ὄνειρο! Εἶδε πάλι τοὺς δύο ἄνδρες νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος της, εἶδε τὸ αὐτοκίνητο ὅπου τὴν εἶχαν ρίξει καὶ τῆς φάνηκε σὰν νὰ ξανάκουσε τὴν ἴδια της τὴν τρομαγμένη φωνὴ καὶ τὴν ἀπότομη φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποὺ τὴν κρατοῦσε γιὰ νὰ μὴν ξεφύγῃ: «Πάψε, μὴ φωνάζῃς ἔτσι».

Ἡ *προσπάθεια* ποὺ ἔβαλε γιὰ ν' ἀναπαραστήσῃ τὴ σύντομη αὐτὴ σκηνὴ ξεκαθάρισε ἐντελῶς τὸ μυαλό της. Κατάλαβε πῶς τὴν εἶχαν ἁρπάξει, πῶς τὴν εἶχαν πάει μακρυά, σ' ἕνα μέρος ἄγνωστο, σ' ἕνα σπίτι ξένο.

Ὁ τρόμος τὴν ἔκανε ν' ἀνακαθήσῃ στὸ κρεββάτι της καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ φωνάζῃ καλώντας σὲ βοήθεια.

Ἔνοιωσε ἕνα χέρι ν' ἀγγίζῃ ἐλαφρὰ τὸν ὦμο της καὶ τινάχτηκε τρομοκρατημένη. Ἡ ἔντρομη ματιά της ἀντίκρυσε μιὰ γυναίκα ψηλή, ἀδύνατη, ποὺ τῆς εἶπε μόλις κουνώντας τὰ χείλη της:

— Μὴ φωνάζετε σᾶς παρακαλῶ

Ἡ φωνὴ τῆς ἄγνωστης καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν παγερὸ καὶ κάθε ἄλλο παρὰ συμπαθητικό. Ὡστόσο μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα γεννήθηκε μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Ἀνναμπέλλας. Ὅτι καὶ νὰ ἦταν, ἦταν γυναίκα καὶ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὴν λυπηθῇ.

— Κυρία, ἐκέτευσε, κυρία, σᾶς ἐξορκίζω, λυπηθῆτε με, βγάλτε με ἀπὸ δῶ μέσα.

Δοκίμασε νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι. Τὴν ἐκέτευε μὲ τὰ μάτια της, μὲ τὰ χείλη της μὲ τὰ δάκρυα ποὺ πλημμύριζαν τὸ πρόσωπό της.

Ἡ γυναίκα τραβήχτηκε ἀπὸ κοντά της χωρὶς ν' ἀλλάξῃ καθόλου ἡ παγερὴ ἔκφρασή της, χωρὶς νὰ δείξῃ στὸ ἐλάχιστο τὴ συμπάθειά της.

— Κυρία, εἶπε πάλι ἡ Ἀνναμπέλλα καὶ δοκίμασε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Ἡ ἄγνωστη τὴν ἐμπόδισε μ' ἕνα νόημα:

— Σᾶς παρακαλῶ, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ σκληρή. σᾶς παρακαλῶ εἶναι περιττὸν νὰ ζητᾶτε ἀπὸ μένα νὰ σᾶς βγάλω. ἀπ' ἐδῶ εἶναι πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα.

—Ἀπὸ ποιὸν λοιπὸν ἐξαρτᾶται; φώναξε ἡ μικρούλα. Ποῦ βρίσκομαι ἐδῶ; Ποιὸς μὲ κρατάει αἰχμάλωτη;

Ἡ ἄγνωστη δὲν ἀπάντησε. Ἄνοιξε ὅμως τὸ φύλλο μιᾶς ντουλάπας κρυμμένης στὸν τοῖχο κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ ρόμπα ἀπὸ λευκὸ ἀτλάζι κι' ἕνα ζευγάκι βελουδένια πασουμάκια.

— Θέλετε νὰ σηκωθῆτε; εἶπε. Τὸ μπάνιο σας εἶναι ἕτοιμο.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἔκανε ὄχι μὲ τὸ κεφαλι της. Τότε ἡ γυναίκα, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος ἀποτραβήχτηκε πρὸς τὸ βάθος τῆς κάμαρας λέγοντας:

— Τότε σηκώνεσθε ὁπότε σᾶς κάνει διάθεση Τὸ κουδούνι εἶναι δεξιά σας. Ἂν χρειασθῆτε τίποτε μὲ φωνάζετε.

Ἀνασήκωσε μιὰ βαρειὰ πορτιέρα, ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ τὴν ἔκλεισε πίσω της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἄκουσε τὸ κλειδὶ νὰ γυρίζῃ δυὸ φορὲς στὴν κλειδαριά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Ἀφήσαμε τὸν Καζιμὶρ Κὸστ νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ τὸν Ριχάρδο. Ἔφθασε στὴν εἴσοδο τοῦ πάρκου λίγα λεπτὰ ὕστερα ἀπ' τὴν Ἀνναμπέλα καὶ πέρασε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ κιοσκιοῦ γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἦταν μέσα ὁ μικρός.

Δὲν τὸν βρῆκε ὅμως. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχε γίνει κάποιο σημαντικὸ γεγονὸς κι' οἱ ἐφημερίδες εἶχαν βγάλει παραρτήματα κι' ἔτσι ὁ Ριχάρδος εἶχε τρέξει στὸ τυπογραφεῖο γιὰ νὰ προμηθευθῇ ὅσα ἀντίτυπα τοῦ χρειάζονταν.

Ἂν ὁ Ριχάρδος ἦταν ἐκεῖ ἡ Ἀνναμπέλλα θὰ γύριζε στὸ σπίτι συνοδευμένη ἀπὸ τοὺς δυὸ φίλους της κι' ἔτσι οἱ δυὸ ἄγνωστοι ποὺ βρίσκονταν κρυμμένοι μὲς στὸ αὐτοκίνητο δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν ἁρπάξουν. Ἦταν μοιραῖο νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πολιτικὸ περιστατικό, τὸ ἀπρόοπτο νὰ βγοῦν τὰ παραρτήματα γιὰ ν' ἀναγκασθῇ ὁ Ριχάρδος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ κιόσκι.

Ἔτσι πολὺ συχνὰ ὡρισμένα πράγματα ποὺ φαίνονται ὁλότελα ἄσχετα μεταξύ τους ἔχουν ἄμεση ἐπίδραση τὸ ἕνα στὸ ἄλλο καὶ τὸ ταξίδι ἑνὸς ὑπουργοῦ μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν τύχη ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ἀφοῦ ὁ Κὸστ περίμενε μάταια ἐπὶ λίγα λεπτὰ μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως γυρίσει πίσω ὁ Ριχάρδος ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ κιόσκι. Δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ποῦ νὰ πάῃ, μὰ ἔνοιωθε μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία νὰ τὸν κυριεύῃ. Σχεδὸν ἄθελά του, ὑπακούοντας σ' ἕνα ἀκατανίκητο ἔνστικτο, διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπίτι τῆς Ἀνναμπέλλας.

Ἡ Ἀνναμπέλλα πήγαινε μπροστά του μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἰδῇ γιατὶ προπορευόταν καμμιὰ πεντακοσαριὰ μέτρα. Ἔστριβε κιόλας τὴ γωνιὰ τῆς μεγάλη λεωφόρου τοῦ πάρκου τὴν ὥρα ποὺ ὁ Καζιμὶρ μόλις ἔμπαινε σ'αὐτήν. Καὶ τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἀκολούθησε τοὺς ἴδιους ἀκριβῶς δρόμους ποὺ εἶχε πάρει ἡ μικρούλα χωρὶς νὰ τὴν διακρίνῃ ποτὲ οὔτε ἀπὸ μακρυά.

Ὅταν ἔφτασε σ' ἕνα σταυροδρόμι ὁ Καζιμὶρ ἄκουσε τὸ λυπητερὸ νιαούρισμα μιᾶς γάτας ποὺ τὴν βασανίζαν δυὸ παλιόπαιδα. Πῆγε κοντὰ καὶ ἀπείλησε τὰ παιδιὰ μὲ τὸ μπαστούνι του, βιάζοντας τα ν' ἀφήσουν ἀμέσως ἐλεύθερο τὸ δυστυχισμένο ζῶον. Τὰ παιδιὰ τὸ ἔκαμαν, ἀλλὰ μόλις πῆγαν παραπέρα ἄρχισαν νὰ τὸν κοροϊδεύουν κι' ἔτσι ὁ δημοσιογράφος ἀναγκάστηκε νὰ τὰ κυνηγήσῃ μερικὰ μέτρα παρακάτω.

Ἔτσι μέσα στὴν ἴδια μέρα, γιὰ δεύτερη φορὰ ἕνα περιστατικὸ ὁλότελα ἄσχετο κι' ἀπρόοπτο ἀπομάκρυνε τὴν Ἀνναμπέλλα ἀπὸ τοὺς δικούς της καὶ τὴν ἔκανε νὰ πέσῃ στὴν παγίδα ποὺ εἶχαν στήσει οἱ δύο ἄγνωστοι.

Ὁ Καζιμὶρ δὲν εἶχε σταθεῖ περισσότερο ἀπὸ δύο λεπτὰ στὸ σταυροδρόμι γιὰ νὰ σώσῃ τὴ γάτα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν παιδιῶν. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔφθασε στὸ μέρος ὅπου εἶχε γίνει ἡ ἁρπαγὴ τῆς Ἀνναμπέλλας δὲν εἶδε παρὰ ἕνα αὐτοκίνητο κλειστὸ ποὺφευγε μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα.

Ἀπὸ παλιὰ ἐπαγγελματικὴ συνήθεια ὁ ντεντεκτὶβ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριχνε ἀπάνω σὲ κάτι τὰ παρατηροῦσε ὅλα καὶ πρόσεχε λεπτομέρειες ποὺ σὲ κανένὸς ἄλλου τὸ μάτι δὲν θὰ χτυποῦσαν. Εἶδε λοιπὸν ὅτι τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ εἶχε τὰ κουρτινάκια κατεβασμένα, πρᾶγμα μᾶλλον ἀσυνήθιστο. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ φανταστῇ ποτέ του οὔτε τὴν αἰτία ποὺ ἦταν κατεβασμένα τὰ κουρτινάκια, οὔτε τὴν τραγικὴ σκηνὴ ποὺ διαδραματιζόταν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀμαξιοῦ. Συνέχισε λοιπὸν τὸ δρόμο του καὶ βρέθηκε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τῆς Ἀνναμπέλλας.

Τὸ μαγαζάκι τῆς Ὀνωρίνας ἦταν κλειστὸ καὶ τὰ φῶτα ἐπάνω ἀναμμένα. Ὁ Καζιμὶρ στάθηκε ν' ἀκούσῃ. Μέσα στὴ βραδυνὴ σιγαλιὰ ἄκουσε τὴν Ὀνωρίνα νὰ κουβεντιάζῃ μὲ μιὰ γειτόνισα. Μιλοῦσαν γιὰ κάποιο φαγητὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ ξέρῃ κανεὶς πολὺ καλὴ μαγειρικὴ γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ. Ὕστερα ἤρθε λόγος γιὰ τὴν Ἀνναμπέλλα κι' ἡ Ὀνωρίνα εἶπε στὴ γειτόνισσά της ὅτι λογάριαζε νὰ στείλῃ τὸ κοριτσάκι στὸ σχολεῖο τοῦ χρόνου.

— Κυρία, σᾶς ἐξορκίζω, βγάλτε με ἀπὸ δῶ μέσα!
(Σελ. 213, στ. α'.)

Ἡσυχασμένος ἀπὸ τὴν εἰρηνικὴ αὐτὴν ἀτμόσφαιρα ὁ Καζιμὶρ ἀπομακρύνθηκε. Δὲν εἶχε ἀκούσει τὴ φωνὴ τῆς Ἀνναμπέλλας, ἀλλὰ ἦταν βέβαιος ὅτι γιὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τουλάχιστον βρισκόταν ἀσφαλισμένη μέσα στὸ σπιτι αὐτὸ καὶ μακρυὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Θυμήθηκε πῶς εἶχε ὑποσχεθεῖ στὴν Γκρέτα ὅτι θὰ πήγαινε νὰ τὴν δῇ. Ἔτσι ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του διευθύνθηκε πρὸς τὴν βίλλα τῆς νεαρῆς Ὀβ-γαρέζας

Ἡ Γκρέτα ἦταν καθισμένη μπρὸς στὸ πιάνο της. Ἔκοψε ἀμέσως τὸ Νοκτοῦρνο τοῦ Σοπὲν ποὺ ἔπαιζε κι' ἑτοιμάστηλε νὰ τρέξῃ νὰ ὑποδεχθῇ τὸ φίλο της. Μὰ ὁ δημοσιογράφος τῆς ἔκανε νόημα νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ ἡ νέα ὑπάκουσε πρόθυμα.

Ὕστερα, μόλις τελείωσε τὸ Νοκτοῦρνο ἔτρεξε νὰ ἑτοιμάσῃ μόνη της τὸν καφέ.

Ὕστερα, ὅταν ὁ καφὲς τελείωσε καὶ ὁ δημοσιογράφος ἔβγαλε νὰ καπνίσῃ ἕνα τσιγάρο, ἡ νέα ξανακάθησε στὸ πιάνο. Τούτη τὴ φορὰ ὅμως δὲν ἔπαιξε πιὰ Σοπέν. Μὲ τὴ δροσερὴ καὶ γλυκειὰ φωνή της τραγούδησε μερικὰ τραγούδια τῆς πατρίδας της πότε ζωηρὰ καὶ γοργά, πότε ἀργὰ καὶ ἐπιβλητικὰ σὰν ψαλμούς.

Ὁ Καζιμὶρ τὴν ἄκουγε μὲ ἀπόλαυση. Οἱ φίλοι του τὸν περίμεναν στὴ λέσχη ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔκανε καρδιὰ νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ. Χωμένος βολικὰ στὴν πολυθρόνα του, κάπνιζε μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἔννοια ἐνῶ στὸ διπλανὸ σαλονάκι ἡ νέα τραγουδοῦσε μὲ τὴ μελωδική της φωνή.

Ἔξαφνα ἕνα δυνατὸ κουδούνισμα ἔκοψε στὴ μέση τὸ τραγούδι τῆς Γκρέτας καὶ τὴν ἔκανε νὰ τιναχτῇ ὀρθή. Ποιὸς μποροῦσε νὰ εἶναι τέτοιαν ὥρα; Εἶχε λίγους φίλους καὶ δὲν θὰ ἔρχονταν ποτὲ τόσο ἀργὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν.

Ὁ Κόστ ἐξακολουθοῦσε νὰ καπνίζῃ κοιτάζοντας πρὸς τὴν πόρτα ποὺ ἄνοιγε στὸ χῶλλ καὶ περιμένοντας νὰ ἰδῇ ποιὸς θὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης. Μὰ τὸ τσιγάρο τοῦ ἔπεσε ἀπὸ τὰχέρια ὅταν ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε μπροστά του ὁ Ριχάρδος πελιδνὸς καὶ ἀναστατωμένος. Χωρὶς νὰ καλησπερίσῃ, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὸν Κόστ, ἔτρεξε πρὸς τὴν Γκρέτα.

—Ἡ Ἀνναμπέλλα, εἶπε μὲ κομμένη φωνή, μήπως εἴδατε τὴν Ἀνναμπέλλα;

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ποῦ εἶναι ὁ σκύλος ποὺ κυνηγοῦν αὐτὰ τὰ παιδάκια;
(Ἀντεγράφη ἀπὸ τὴν Ὠρεσαιβία)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΥΦΟΣ

Τὰ παλιὰ χρόνια, κάποιος μισογραμματισμένος Ζακυνθινὸς προσπαθοῦσε, ὅταν ἔγραφε, «νὰ κάνῃ ὕφος». Κι' ἐνόμιζε πῶς ἔκανε, συμπλέκοντας προπάντων τὶς φράσεις του μὲ τὸ μὲν καὶ τὸ δέ. Ἔτσι, σὲ γράμμα του πρὸς φίλο, ποὺ ἔλειπε στὸ Μωριά. ὑπάρχει κι' ἀπρόοπτη αὐτὴ συμπλοκή:

«Καὶ ὁ μὲν παπα-Στέλιος ἀπῆλθεν εἰς τὰς μονὰς τοῦ Ὑψίστου, τὰ δὲ κανάτια πήλινα σοῦ τὰ στέλνω μὲ τὸν Κατσῆν». Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἀγαπῶ τῆς θάλασσας
Τὸν ἀνάριο ἀφρό,
Τὰ γαλάζια κύματα
Τὸν πλατὺ βυθό.

Ἀγαπῶ τὴ θάλασσα
Ὅταν τὸ πρωί,
Γαλανὴ καὶ διάπλατη
Ὁ ἥλιος τὴ θωρεῖ.

Καὶ τ' ἀπομεσήμερο
μὲς στὴν ἀντηλιά,
Τὰ νερά τὰ ἥρεμα
Δίνουν τὴ δροσιά.

Κι' ὅταν πάλι ἀργότερα
Μὲς στὸ δειλινό,
Ποὺ οἱ καμπάνες σμίγουνε
Γιὰ ἑσπερινό,

Τ' ἀφρισμένα κύματα
Σπροῦν στὴν ἀμμουδιά,
Στὰ σνερνὰ τὰ χρώματα
Τοῦ ἥλιου βουτηχτά.

Ὅμως βαρυχειμωνιὰ
Πλάκωσε κακή,
Ἀγριεμένη ἡ θάλασσα
Πιὰ δὲν τραγουδεῖ.

Θλιβερὰ βογγάει
Καὶ τὰ πλοῖα σπάει.

Μύρτα Φλώρη [Β]

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ἦταν Παρασκευή. Τὸ πρωὶ ὁλόκληρη ἡ οἰκογένειά μας ἐπήγαμε εἰς τὴν Ἐκκλησία διὰ νὰ μεταλιβουμε. Ἀπό κεῖ ἐφύγαμε εἰς τὰς δέκα. Ὅσο νὰ φθάσουμε στὸ σπίτι λαχανιάσαμε. Ἤπιαμε τὸ πρωινό μας καὶ ἁρπάζοντας τὶς σάκκες μας ἡ κάθε μιὰ ἔτρεχε γιὰ τὸ σχολεῖο της.

Τρέχω... εἶμαι καταϊδρωμένη... τὸ φόρεμά μου κολάει ἀπάνω μου. Ἡ ἀναπνοή μου ἔχει πιαστεῖ, ἡ ἐλπίδα ὅμως ὅτι δὲν θὰ πάρω καὶ 3η ἀπουσία, μοῦ δίνει φτερὰ στὰ πόδια καὶ τρέχω, τρέχω... Ὁ δρόμος μοῦ φαίνετ' ἀτέλειωτος. Ἐπὶ τέλους φτάνω. Ἀνεβαίνω τὶς σκάλες. Χτυπῶ τὴν πόρτα τῆς τάξης μου. Καμμιὰ ἀπάντηση, ἐνῶ ἄλλοτε ἔτρεχαν γιὰ ν' ἀνοίξουν. Ξανακτυπῶ, τίποτε!.. Δίνω μιὰ κι' ἀνοίγω τὴν πόρτα. Μένω μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Δὲν βλέπω μαθήτριες παρὰ τὰ θρανία ἀδειανά. Κλείνω πάλι τὴν πόρτα καὶ βαδίζω πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Γυμνασιάρχου.

Κτυπῶ τὴν πόρτα.

—Ἐμπρός!.. ἀκούγετ' ἡ φωνή του.

Μπαίνω μέσα.

— Δὲν ἔχουμε μάθημα; κ. Γυμνασιάρχα;

— Γιατί ἀργήσες νὰ ἔρθῃς; φωνάζει νευριασμένος.

— Εἴχαμε πάει νὰ μεταλάβουμε· τοῦ λέω.

— Τὰ παιδιὰ πῆγαν ἐκδρομή.

Ἔμεινα ἀπολιθωμένη. Τέλος—Καλημέρα σας, τοῦ λέγω σχεδὸν κλαψάρικα καὶ φεύγω. Φτάνω σπίτι. Κτυπῶ τὴν πόρτα· δὲν μ' ἀνοίγουν· ξανακτυπῶ· τίποτε!.. Πηγαίνω σὲ μιὰ γειτόνισσά μας, κτυπῶ τὴν πόρτα, μοῦ ἀνοίγει καὶ εὐγενικὰ μὲ καλημερίζει.

—Μὲ κλεῖσαν ἔξω, τῆς λέω, καὶ σᾶς παρακαλῶ, ἐὰν σᾶς εἶναι δυνατόν, νὰ ἀφήσω τὴ σάκκα μου ἐδῶ γιὰ νὰ πάω νὰ βοηθήσω τὴ μαμὰ γιὰ νὰ φέρῃ τὰ ψώνια.

Ἐδέχθη, τὴν εὐχαρίστησα καὶ ἔφυγα.

Τὴ μαμὰ τὴ βρῆκα στὸ δρόμο νὰ πηγαίνῃ γιὰ τὴ λαϊκὴ ἀγορά. Φέραμε μαζὶ τὰ ψώνια, ἔφαγα καὶ δυὸ πορτοκάλλια γιὰ τὸν κόπο μου. Ἀλλὰ τί νὰ τὰ κάμω; Ἐγὼ ἔχασα τὴν ἐκδρομὴ ποὺ ἀπὸ καιρὸ νοσταλγοῦσα καὶ... ποιὸς ξέρει πότε θὰ πάμε πάλι, γιατί... ὁ καιρὸς μᾶς λέει πὼς δὲν θὰ εἶναι γιὰ πολὺ καιρὸ ἀκόμα ὡραῖος.

Τί θὰ κάμῃ; θὰ καλυτερέψῃ ἀργότερα καὶ τότε!..

Ραμνουσία Ἄρτεμις [Γ]

ΣΕ ΔΥΟ ΖΟΓΡΑΦΙΚΟΥΣ ΠΙΝΑΚΕΣ

ΕΥΧΗ

Εὐλογημένα τὰ χέρια τοῦ ζωγράφου ποὺ σᾶς ἔπλασαν, εὐγενικὲς εἰκόνες. τὰ χέρια ποὺ μιὰν ὄμορφη ἐρμήνευαν ψυχὴ κι' εὐτυχισμένα τὰ μάτια ποὺ σᾶς εἶδανε μὲς τοὺς αἰῶνες ὁλόαγνοι βωμοί.

Αἰθέριο προσκύνημα σημαίνει στὴν ψυχή μου τ' ἀντίκρυσμά σας καὶ κλώνισμα λυτρωτικὸ θὰ μένει στῆς ζωῆς μου τὴν καμπή, τὸ κάλεσμά σας, εἰκόνες ποὺ μιλᾶτε...

Ἡ μιὰ νὰ ξεχυθῇ στὸ διάφωτο πίσω ἀπ' τὰ βράχια τὸ φέγγος, φωνάζεις τὴν ψυχή μου νὰ ὁρμήσῃ, τρελλὸ πουλὶ μ' ἀνάλαφρα φτερὰ καὶ κεῖ νὰ ξαποστάσῃ, στὸ φῶς σου, νὰ λουσεῖ, ψυχὴ λαχταρισμένη στοῦ σκοταδιοῦ τὰ βάθη...

Κι' ἡ ἄλλη στὸ λόφο ν' ἀνεβῇ, νὰ τρέξῃ μὲ λαχτάρα νὰ φτάσῃ στὴν κορφή, ν' ἀντικρύσῃ τί κρύβει ὁ λόφος πέρα κάτω καὶ πάλι νὰ γυρίσῃ τὸ λαίμαργο τὸ βλέμμα γύρω, ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ φύση γλυκά, δυνατὰ καὶ λαύρα νὰ τὴ χαϊδέψει. Θέλει κι' ἄλλο μεθύσι; Μακριὰ-μακριὰ τὸ βλέμμα ἐκεῖ κατὰ τὴ δύση, ἐκεῖ ποὺ χρυσώνει τὸ φῶς κι' ἁπαλὰ τὴν πνοή της ν' ἀφήνῃ...

Μύρον τῆς Ἄνδρου [Β]

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑΚΙ

Ἕνα μεσημέρι γυρίζοντας ἀπ' τὴν ἀγορά, *ἀνέβαινα μὲ τὰ δέματά μου τὸν* ἀνήφορο γιὰ τὸ σπίτι μου. Σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ μένα ἀντίκρυσα μιὰ παρέα ἀπὸ κορίτσια. Μιλοῦσαν ζωηρά, γιὰ μαθήματα, γιὰ καθηγητάς, γιὰ βαθμούς... Ἦταν οἱ μαθήτριες τοῦ Γυμνασίου ποὺ μόλις σχολοῦσαν. Τάχυνα λιγάκι τὸ βῆμα μου καὶ τὶς ἔφτασα.

— Γειά σας, κορίτσια· πῶς πᾶν τὰ μαθήματα;

—Ἄχ καϋμένη, μὴν τὰ ρωτᾶς, ἔχουμε πολὺ δύσκολα μαθήματα. Καὶ δὲν φτάνῃ αὐτὸ μόνο· αὔριο ἔχουμε Ἱστορία καὶ ὁ κ. Α... τί πολὺ ποὺ βάζει.

—Δίκιο ἔχετε, παιδιά, ἔτσι μᾶς ἔβαζε κι' ἐμᾶς αὐτὸς ὁ καθηγητής, φύλλα ὁλόκληρα.

—Ἄκου, ξέρεις τί σκεφτόμαστε; νὰ κάνουμε ἀπεργία σ' αὐτὴν τὸν αὐστηρὸ καθηγητή, τί λές κι' ἐσύ;

— Καὶ βέβαια νὰ κάνουμε... ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μᾶς βάζει τόσο πολὺ μάθημα!

Τὰ κορίτσια ἄρχισαν νὰ γελοῦν...

Παραξενεύτηκα· γύρισα τὸ βλέμμα μου τὶς εἶδα ὅλες ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Φοροῦσαν τὶς μαῦρες ποδιές του μὲ τ' ἄσπρα γιακαδάκια, τὶς σάκκες στὸ χέρι.

Κοίταξα ἔπειτα καὶ τὸν ἑαυτό μου. Ἀντὶ γιὰ μαύρη ποδιὰ φοροῦσα ἕνα πράσινο φόρεμα, κι' ἀντὶ γιὰ σάκκα *κρατοῦσα τὰ... δεματά μου.*

Τότε κατάλαβα γιατὶ γελοῦσαν τὰ κορίτσια. Παρασύρθηκα ἢ καημένη μὲ τὴν κουβέντα καὶ νόμισα πὼς πήγαινα καὶ γὼ ἀκόμα σχολεῖο. Δὲν ἔχω καιρὸ ποὺ τελείωσα.

Ἀντίο παιδιὰ καὶ πρέπει νὰ πάω γρήγορα σπίτι.

—Ἀντίο. Ἄχ, ἂς εἴχαμε τὴ χάρη σου ποὺ τελείωσες ἀπ' αὐτὰ τὰ βάσανα!..

Τί παράξενο! Ἐγὼ ζήλευα ἐκεῖνες κι' ἐκεῖνες ἐμένα... Μὰ ἔτσι εἶνε. Ὅταν βρισκόμαστε σὲ μιὰ χαρὰ δὲν τὴ νοιώθουμε, δὲν τῆς δίνουμε σημασία· μὰ σὰν περάσῃ τότε καταλαβαίνουμε τὴν ἀξία της καὶ τὴ νοσταλγοῦμε...

Παράξενη Μικρούλα [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο:

—Ἡ ἀκτίς, γενική; ρωτῷ ὁ δάσκαλος τὰν Τάκη.

Ὁ Τάκης δὲν ξέρει. Οἱ ἄλλοι πίσω του ψιθυρίζουν: «Ἀκτῖνος, ἀκτῖνος». Κι' ὁ Τάκης μὲ θυμό:

—Ἔ, καλά, δὲν τὸ ξέρω, γι' αὐτὸ εἶμαι κτῆνος;

Βασίλισσα Νεφερτίτι

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1937

Κατὰ τὸν κανονισμό, στὸ Διαγωνισμὸ τῶν Εὐσήμων λαβαίνουν μέρος καὶ ἀναφέρονται στ' ἀποτελέσματα μόνο ὅσοι ἔχουν στείλει τὴ σχετικὴ Σημείωση. Τὸ 1937 — ἀπὸ τὴν 1 Δεκεμβρίου 1936, ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1937 — πῆραν Εὔσημα στοὺς Διαγωνισμούς μου πάνω ἀπὸ 600. Ἀπ' αὐτοὺς ὅμως σημείωση μοῦ ἔστειλαν μόνο οἱ 25, καὶ σχεδὸν αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὰ λιγότερα Εὔσημα, γιατὶ οἱ ἄλλοι ποὺ χουν πάνω ἀπὸ 150 – Χριστιάνα, Λευκοπυργιώτης, Ροδία, Κεραμίδιος Γάτος — δὲν ἔστειλαν κι' ἑπομένως, τὰ βραβεῖα θὰ μοιρασθοῦν μεταξὺ ἐκείνων *ποὺ μοῦ ἔστειλαν* Σημείωση, καὶ τῶν ἄλλων ποὺ δὲν ἔστειλαν μὰ ἔχουν πάνω ἀπὸ 200 Εὔσημα:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αἰώνιος Θρῦλος* (ἔλαβε μὲ τὰ δυὸ του ψευδώνυμα ἓν ὅλῳ 247).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σαρπηδὼν* (μὲ δυὸ ψευδώνυμα) 225, *Βραϊλιάνα*, 210.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀγωθὶ* 187, *Γκάλικ* 143, *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι* 137 (ἕνα ψευδώνυμο καὶ τὸνομά του) καὶ ἐξ ἴσου *Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας* 137.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀνθρωπάκος 135, Σίφουνας, (μὲ δυὸ ψευδώνυμα καὶ μὲ τὸνομά του) 134, Βαρῶνος Δελαπάρτσερης, μὲ δυὸ ψευδώνυμα 126, Ροζελάντια 104.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Γαρύφαλλο 96, Ἀτὲ Ἰρὴμ 88, Ἀπλῆ Ζωὴ 85, Δόνιφαν 81, Συριανός 72, Στέφανος τῆς Δόξης 72.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: Ὀρεινὸς Κερκύρας 63, Ξενητειμένο Πειραιωτάκι 59, Κατάσκοπος 35, 49, Λορελαΐ μὲ 2 ψευδώνυμα καὶ τὸνομά της 38, Τρελλοπαρέα 33,

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὑδραιόπουλο 25 (κι' ὄχι 33 ὅπως γράφει προσθέτοντας καὶ τὰ Εὔσημα τοῦ 1938). Σκλαβωμένο Νησὶ 11 (ὄχι 15 γιατὶ τὰ Εὔσημα τοῦ 1938 δὲν λογαριάζονται ἀκόμη).

ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ τῶν Εὐσήμων, ποὺ πολὺ μὲ βοήθησαν στ' ἀποτελέσματα, ποὺ ἔστειλαν ἡ *Μερουεντές*, ὁ *Γκάλικ*, τὸ *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*, ὁ *Σαρπηδών*, ὁ *Σίφουνας* κι' ο *Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*. Οἱ τελειότερες εἶναι τοῦ *Γκάλικ* [30 Ε] τοῦ *Προμάχου τῆς Ἐλευθερίας* καὶ τοῦ *Σίφουνα* (ἀπὸ [25 Ε]). Στοὺς ἄλλους ἀπὸ [20 Ε] καὶ σ' ὅλους τὶς εὐχαριστίες μου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 10 Μαΐου 1938

ΤΑ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Χάρη στὴν πρωτοβουλία τοῦ «Πειραϊκοῦ Συνδέσμου», τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ κοινωνικοῦ, φιλολογικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ ἱδρύματος, γιόρτασε κι' ὁ Πειραιὺς τὰ Πενηντάχρονα τοῦ Ξενοπούλου. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα—ποὺ ὀνομάσθηκε «Ἑβδομὰς Ξενοπούλου»—ἔγιναν στὸ μέγαρο τοῦ Συνδέσμου καὶ στὴν ὡραία του «αἴθουσα βαρώνου Κίμωνος Ράλλη» τρεῖς σεμνὲς γιορτές: Τὴν Τρίτη (3 Μαΐου) ὁ ἴδιος ὁ κ. Ξενόπουλος ἔκαμε ἐκεῖ μιὰ διάλεξη μὲ θέμα «Ἡ διασκεδαστικὴ Τέχνη». Τὴν Πέμπτη (5 Μαΐου) ὁ κ. Δημ. Μπόγρης, ὁ διαπρεπὴς θεατρικὸς συγγραφέας, μίλησε πλατιὰ γιὰ τὸν Ξενόπουλο ὡς λογοτέχνη καὶ ὡς ἄνθρωπο. Καὶ τὴν Παρασκευὴ (6 Μαΐου) παίχτηκε ἡ «Στέλλα Βιολάντη» ἀπὸ τὴ μεγάλη τραγῳδὸ Μαρίκα Κοτοπούλη καὶ τὸ θίασό της. Καὶ τὶς τρεῖς αὐτὲς γιορτές, ποὺ στὴν ἀρχὴ καθεμιᾶς ἐπρολόγισε ὡραιότατα ὁ πρόεδρος τοῦ Φιλολογικοῦ Τμήματος τοῦ Συνδέσμου κ. Μ. Μπακούρης, ἡ μεγάλη αἴθουσα ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὸ ἄνθος τῆς πειραϊκῆς κοινωνίας, ποὺ καταχειροκρότησε καὶ ἀμιλητὲς καὶ ἠθοποιοὺς μ' ἐνθουσιασμό. Μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ ἔγραφαν σχετικὰ κι' οἱ πειραϊκὲς ἐφημερίδες. Ἔτσι λαμπρὰ γιόρτασε κι' ὁ Πειραιὺς τὰ Πενηντάχρονα τοῦ Ξενοπούλου.

Θυμίζω καὶ πάλι τὶς Πνευματικὲς Ἀσκήσεις. Ἡ *31 Μαΐου* εἶναι ἡ τελευταία προθεσμία γιὰ τὴν ἀποστολὴ μιᾶς μικρῆς ἢ μεγάλης Συλλογῆς ἀπ' ὅσους δὲν ἔστειλαν φέτος. Κοι ἄξετε μὴν τὴ χάσετε...

Θὰ πῶ στὴν *Ὀμίχλη, Ντέτεκτιβ-Φάντασμα*, πὼς ποτὲ ἐσὺ δὲν κατέγινες νὰ τὴν ἀποκαλύψῃς, ἑπομένως ἔσα λέει γιὰ τὰ *λαγωνικὰ* ἀφορᾶν μόνο τὸν *Κατάσκοπο 33* ποὺ ἐδοκίμασε ἀλλ' ἀπέτυχε. Κατάλαβα καλά; αὐτὸ θέλεις νὰ πῇς; θὰ τῆς προσθέσω ἀκόμα—αὐτὸ τὸ κατάλαβα καλά—πὼς τώρα θὰ βαλθῇς καὶ σὺ νὰ τὴν ἀποκαλύψῃς κι' εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ καρδίσῃς τὴν τσοκολάτα ποὺ δίνει γιὰ βραβεῖο. Ναί, ὁ κ. Φαίδων διηγήθηκε τὸ Παιδικὸ Πάσχα του καὶ στὸ πασχαλινὸ φύλλο τῶν «Ἀθηναϊκῶν Νέων». Ἀλλὰ ἐκεῖ φυσικά, γράφοντας γιὰ μεγάλους, τὰ εἶπε ἐκτενέστερα καὶ κάπως διαφορετικά.

Ζακυνθινούλα, φαντάζουμαι τὴ χαρά σου γιὰ τὸ Α' Βραβεῖο ποὺ δὲν τὸ περίμενες. Ναί, νὰ μοῦ στείλῃς τώρα καὶ τὴ φωτογραφία σου. Ἀλλὰ οἱ 15 δραχμὲς τοῦ Βραβείου δὲν εἶναι μετρητὰ γιὰ νὰ τὶς καταθέσω στὸν Ἔρανο (ποὺ ἄλλωστε ἔκλεισε)· μ' αὐτὲς μόνο πράγματα ἀπ' τὸ γραφεῖο μου μπορεῖς νἀγοράσῃς, συμπληρώνοντας τὸ ἀντίτιμο ὅταν εἶναι μεγαλύτερο· δηλαδὴ τετράδια, λυσόχαρτα, τόμους, βιβλία κτλ. ἢ νὰ δημοσιεύσῃς Μ.Ἀγγελία ἢ νὰ συμπληρώσῃς μιὰ συνδρομή. Οἱ φίλες μας *Βιολέττα τῶν Ἄλπεων*, *Ἀγκινθὶς* καὶ *Κυκλαμὰ* θὰ εὐχαριστήθηκαν βέβαια πολὺ ποὺ ἤρθαν στὴ Ζάκυνθο καὶ τοὺς ἔδειξες τὴ Στράτα-Μαρίνα, τὴν Πλατεῖα Ρούγα, τὸ Φόρο, τὰ Καζίνα, καὶ τἄλλα μέρη ποὺ τὰ ἤξεραν ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ κ. Ξενοπούλου.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, *Σκυριανόπουλο*, μὲ τὸ πρῶτο σου κομμάτι ποὺ θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ. Φαίνεται—ἂν καὶ δὲν τὸ ξέρω ἐπισήμως—πὼς οἱ ματαδόσεις γιὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ Μπάρι σταμάτησαν, τὸ Βιβλίο ὅμως τὸ ἔλαβες. Ἀπαντῶ στὶς ὀρθογραφικές σου ἀπορίες. Ἐγὼ ὅλα τὰ εἰς *ὤνω* τὰ γράφω μὲ ὠμέγα, ἄρα καὶ *μαλλώνω μάλλωμα*. Στὴ δημοτικὴ τὸ *ρῶ* τῶν συνθέτων δὲν διπλασιάζεται. ἄρα *καλορίζικος*. Ἐξαιροῦνται μόνο οἱ ἀρχαῖες λέξεις *παλίρροια, παρρησία, σύρραξη* κτλ. Τὸ *καλύτερος* θέλει μὲ ὖψιλον, ὅπως ὅλα τὰ εἰς *ύτερος* συγκριτικά.

Λευκὲ Κύκνε, αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ γιὰ νἀναπληρώσῃς τὰ πέντε χρόνια τῆς «ἀδρανείας». Σ' εὐχαριστῶ ποὺ θὰ φροντίσῃς καὶ γιὰ τὴ διάδοσή μου. Βέβαια ποὺ κάθε Ἑλληνόπουλο ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ Διαπλασόπουλο. Δυστυχῶς, τὰ περισσότερα παιδιὰ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ πληρώνουν συνδρομή· ἄλλα δὲν μὲ ξέρουν—αὐτὰ κυρίως θὰ μὲ γνωρίσουν μὲ τὸ ξεσπάθωμά σας—κι' ἄλλα πῆραν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ διαβάζουν περιοδικὰ γιὰ μεγάλους. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ.

Δὲν ἀνησυχῶ, *Πριγκήπισσα Οὐγκέτ*, ὥστε μὴν ἀνησυχῇς καὶ σύ. Χαίρω ποὺ ἦταν «γουρλίδικη» ἡ Ἀγγελία σου καὶ σοῦ ἔγραφαν πολλὰ Διαπλασόπουλα. Κι' ἐγὼ ἀπὸ τοὺς βαθμούς σου εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. Ὁ μπαμπάς καλὰ σοῦ εἶπε: στὰ ἑλληνικὰ νὰ εἶναι καλοί, στὰ τουρκικὰ φτάνει νὰ εἶναι ἁπλῶς προβιβάσιμοι. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του. Ὅταν εἶναι μεγάλο, γιὰ νὰ δημοσιευθῇ πρέπει νὰ εἶναι πάρα πολὺ καλό. Ἐκτὸς ἂν συντομεύεται.

Εἶναι πολὺ φυσικό, *Συριανέ*, νὰ αἰσθάνεσαι, μαζὶ μὲ τὴ χαρά, καὶ κάποια λύπη ποὺ τελειώνεις φέτος τὸ σχολεῖο. Κι' θένας, μ' ὅλα του τὰ «βάσανα», τὸ ἀγαπᾷ. Πολλοὶ μάλιστα αἰσθάνονται τόση λύπη ὅταν τὸ ἀποχωρίζουνται, ὥστε ξεχνοῦν καὶ τὴ χαρὰ τοῦ ἀπολυτηρίου. Πολὺ καλὴ ἡ Ἀνωτάτη Ἐμπορικὴ Σχολὴ ποὺ ἀποφάσισες νἀκολουθήσῃς. Τὸ κομμάτι σου, καθὼς θὰ εἶδες, ἀημοσιεύθηκε. Εἶδα καὶ τί ὡραῖα πέρασες μὲ τὴν ἐκδρομὴ τοῦ Σωλλόγου σας στὸ Πισκοκεφάλι.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Κάου-Μπόϋ, κ. (ΒΚ). Νιόρουθ Λαμούρ, κ. (...). Τάϋρον Πόουερ, κ. (;). Λακινία Ἥρα, κ. (ΤΠ). Πορτοκάκι, ἀ. (ΜΔ). Ἄνθος τῆς Σκανδιναυίας, κ. (ΕΦ). Λύκος τῶν Βαράθρων, ἀ. (ΣΣ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Φράνσοι Τὸν* (εἶδα ποὺ ἔλαβες τὸ Βιβλίο τοῦ Μπάρι· τὰ κομμάτια σου θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά τους· περιμένω τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπ' αὐτὲς τὶς γιορτές) *Θλιμμένην Μελωδίαν* (στὸ γράμμα σου βρῆκα γραμματόσημα 20 δραχμῶν κι' ὄχι 32 ὅπως γράφεις.) *Πορτοκάκι* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολύ) *Λακινίαν Ἥραν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· σοῦ ἐνέκρινα τὸ φευφώνυμο καὶ σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγό· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Ὑδραϊκὸν Κῦμα* καὶ *Σανθὴν Ὑδραιοπούλαν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ τὰ καλὰ λόγια· φαντάζομαι τί ὡραῖα θὰ περάσατε τὶς ἅγιες ἡμέρες στὸ νησί, κοντὰ στοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους) *Λυγερὴν* (ὤ, εἶναι πολὺ ἀρκετὰ τὰ τρία ξεσπαθώματα ποὺ μοῦ ἔκαμες ὡς τώρα· μακάρι νὰ μοῦ ἔκαναν ὅλοι καὶ μόνο ἀπὸ ἕνα· στὴ φίλη μας ἔστειλα καὶ τὰ πρῶτα φυλλάδια, 1 ὡς 11· τὰ ἔλαβε;) *Δοξασμένο Νησί* (γιὰ τὸ βραβεῖο σοῦ ἔστειλα τὸ λυσόχαρτο ποὺ ζήτησες· εἶδα τί ὡραῖα γιορτάσατε στὴν πόλη σας τὴ βασιλικὴ γιορτή·) *Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι* (ἔλαβα· γιὰ τὴν ἀπόφασή σου χαίρω πολύ·) *Ἐλένην Ἰωακειμίδου* (βέβαια ἤταν καιρὸς νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνησή σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγὸ καὶ περιμένω·) *Χιονισμένην Ἐλάτην*, *Χρυσόθεμιν*, *Αἰγαιοπελαγίτην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Μαΐου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 23ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ἰουλίου.

300. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἀρχίζω μ' ἕνα κίνημα,
Τὸ γράφω ὅμως τἄλλο
Μ' ἀκόμα ἕνα γράμμα,

Καὶ τ' ὅλο μου ἐμφανίζεται
Ἢ μᾶλλον τὸ. . . προβάλλω
Σὰν ἕνα ὄγδοο θέριμα.

Ἀγύριστο Κεφάλι

301. Στοιχειόγριφος

Μικρὴ πόλη ἀλλὰ ὡραία
Στὸν καλό μας τὸ Μωρέα·
Ἕνα γράμμ' ἀκόμα πιάνει
Καὶ καμμιὰ δουλειὰ δὲν κάνει!

Πανζουρλισμὸς

302. Μεταγραμματισμὸς

Γιὰ νὰ μ' εὕρῃς, φίλε λύτα,
Ἀπ' τοὺς Πέρσες μόνο κοίτα
Νὰ διαλέξῃς βασιλιά.

Κι' ἂν τὴ μέση του τοῦ ἀλλάξῃς
Τότε πρέπει νὰ κοιτάξῃς
Μέσ' στὸ πλοῖο, μὰ βάθιά.

Ραμνουσία Ἄρτεμις

303. Αἴνιγμα

Εἶμαι, δυστυχῶς, ἀπάτη
Κι' ἀπατᾶται ὅποιος μ' ἔχει.
Ἀλλὰ εἶμαι κι' ἄλλο κάτι
Ποὺ στὸ ξύλο πάνω τρέχει
Κι' ἄπλαχνα τὰ κουρελιάζει,
Μὰ ὡστόσο τὸ ἰσιάζει.

Ἀττὲ Ἰράμ

304. Δικτυωτὸν

* * * * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* * * *
* * * * * * * = Βασιλεὺς τῆς Ρώμης.
* * * *
* * * * * * * = Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων.
* * * *
* * * * * * * = Σύζυγος Ἀλκμαίωνος

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἥρως τοῦ 13

305—309. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἔβρος, λῶρος, τέρας, μυῖα, φέτος.

Ἀγύριστο Κεφάλι

310. Μικὲν

τ-ιρεα-κ-αιοσαι

311. Γρῖφος

			εν	εν	εν	
		εν	εν	εν	εν	
+ ε τε	τοῦ	νο	εν	εν	εν	
	Θ	φε	εν	εν	εν	
			εν	εν		

Ἀφανὴς Ἥρως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 9.

108. Κάλαϊς (καλά, εἷς).— 104. Γάλλος-ἄλλος. —110 Κρόνος-κρίνος.—111. Ὀβὶς-Ὄβις. 112.

Γ Α Λ Η
Α Ἰ Α Σ
Λ Α Μ Α
Η Σ Α Υ

113. ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ (ἦχος, Λάμαχος, ἔτος, μάχη, Ἄτλας, χολή, ὄχλος, στέμμα). —114 118 Διὰ τοῦ Γ: *γέρας, ἀγὸς, γαμος, ἁγνή, ἄλγος*.—11 . ΤΟ ΓΟΡΓΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΙΝ ΕΧΕΙ (ΕΤος, ἀΓΟρά, ἈΡΓώ, πΟΝος, ἀΚΑκία, ΜΙΧαήλ, ΧΑΡά, ΣΙΝῶ, ἸΕΧωβᾶ, ΝΕΙλος).—120. Ὅποιος φυλάει τὰ ροῦχα του ἔχει τὰ μισά.—121. *Εἶμαι συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως* (η μὲ σύν, δ ρῶ μῖ, τρία εἰς διὰ πλα σὲ ος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ΄—401]

Στὴν ἀγαπητή μου *Λεϋλὰ* στέλλω μύριες καρδιοβγαλμένες εὐχοῦλες γιὰ τὰ γεννέθλια της. *Θλιμμένη Μελωδία*

[ΑΗ΄—402]

Λεϋλά μου. Τὸ γράμμα σου ἀσφαλῶς χάθηκε. Καὶ στὶς δύο καρτοῦλες ποὺ μοῦ ἔγραφες, κάποιος γιὰ νὰ πάρῃ τὰ γραμματόσημα, ἔσχισε τὴν καινούρια διεύθυνσή σου, καὶ δὲν ξέρω ποῦ νὰ γράψω. Περιμένω. *Θλιμμένη Μελωδία*

[ΑΗ΄—403]

Πριγκίπισσα Οὐγκέτ, Μουζελέν, ἡ ἐκδρομὴ φίνα. Συγχαρητήρια γιὰ τὴ διοργάνωση. Ἀζιαντέ, ἀλόαα (ἐννοεῖς;) *Λεϋλὰ*

[ΑΗ΄—404]

Τὴν ἔξοχη κι' ἀγαπητότατη φίλη *Ἀγνὴ ("Ἐλλη Νικολετοπούλου)*, ποὺ πῆρε τὸ δίπλωμα τῆς Νομικῆς μὲ «Ἄριστα», συγχαίρω ἀπὸ βάθους καρδιᾶς. Τῆς εὔχομαι νὰ γνωρίσῃ τὸ λαμπρότερο ἐπιστημονικὸ στάδιο ποὺ γνώρισε ποτὲ Ἑλληνίδα ἐπιστήμων. *Δάκρυ Ψυχῆς*
(Ἠλίας Κρίσπης)

[ΑΗ΄—405]

Πρωτομπαίνοντας στὸ φαλονάκι λογίων, χαιρετῶ ὅλους ες. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Γράψατε πρῶτοι: Ἀνίβα Ἑλένην Μωραΐτου, ὁδὸς Δυοδουνιώτου 38, (Συνοικία Κουκάκι) Ἀθῆναι, διὰ «Σ. Σ.»

Λύκος τῶν Βαράθρων

[ΑΗ΄—406]

Μὲ τὴν θριαμβευτικήν εἴσοδό μου στὸ διαπλασιόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους-ες, ἀποκαλύπτων ψευδώνυμα καὶ τρώγων χυλόπηττες. *Λύκος τῶν Βαράθρων*

[ΑΗ΄—407]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β΄ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ. Ἐφήφισαν 103 Διαπλασόπουλα. Ἡ σειρὰ τῶν ψηφισθέντων εἶναι:

1ος Δ. ΟΠΛΙΓΚΑΝΤΩ (φ. 173)
2ος ΣΙΛΛΕΡ (φ. 112)
3ος ΣΥΡΙΑΝΟΣ (φ. 109)

ἀκολουθοῦν: Ἑβραιόπουλο 107, Εὐάννα 61, Μερσεντὲς 55, Ἀνδαλεθζα 35, Στέλλα Βιολάντη 21, Ρόμπερ Ταϊλλορ 20, Φρέντερικ Μάρς 19, Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος 13 κτλ. Ἀπὸ τοὺς ψηφίσαντας βραβεύονται κατὰ σειρὰν: *Δοξασμένη Ὕδρα, Βασίλισσα Νεφερτίτι, Μέφιστος*. Στοὺς ἐξ προκριθέντας (ψηφισθέντας καὶ ἐκλογεῖς) βραβεῖα ἐστάλησαν. Λοιποὺς *εὐχαριστοῦμε θερμά*.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ΄ 408

Ἀγαπημένη μας ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥΛΑ, σὲ εὐχαριστοῦμε πάρα πολὺ γιὰ τὶς περιποιήσεις ποὺ μᾶς ἔκανες στὸ ὡραῖο νησί σου. *Κυκλαμιά, Βιολέττα τῶν Ἄλπεων*
Ὑακινθὶς

[ΑΗ΄—409]

Χιονισμένη Ἐλάτη, Χρυσόθεμις, Ὀλυμπιονίκη, Ἀγνὸ Μεναξεδάκι, Στέφανε τῆς Δόξης, ἡ γνωριμία σας μᾶς ἐνθουσίασε. *Κυκλαμιά, Βιολέττα τῶν Ἄλπεων*

[ΑΗ΄—410]

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ζητῶ πρὸς ἀγοράν μικρὴ συλλογὴ γραμματοσήμων Διεύθυνσις: Miss Miles. Βησσαρίωνος 8. Ἀθήνας.

[ΑΗ΄—411]

«Ἀστέρες», ἂν μπορῆτε ἀποκαλύψατέ μας Γρρρρ. . .

Ντόροῦν Λαμούρ, Τάϋρσν Πόουερ

[ΑΗ΄—412]

«ΠΕΝΤΑΘΛΟ»
«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ»

Λον *Φιλολογικὸς διαγωνισμός*. Θέμα: ἐλεύθερο. (Πεζὸ ἢ ἔμμετρο).
Βον *Διαγωνισμὸς Σκίτσων*. Θέματα ἀπ' τὴ μαθητικὴ καὶ παιδικὴ ζωή.
Γον *Διαγωνισμὸς τοπείων*.
Δον *Διαγωνισμὸς Μ. Μυστικῶν*.
Εον *Διαγωνισμὸς προβλέψεως*.

[Πόσες ἀπαντήσεις θὰ λάβουμε σ' ὅλο τὸ «πένταθλο»;]

Ὅροι συμμετοχῆς:

Κάθε διαπλασόπουλο-α, μπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ σὲ ὅσα διαγωνίσματα θέλει.—Θὰ βραβευθοῦν 1ος καὶ 2ος ἀπὸ κάθε διαγωνισμὸ χωριστά.—Ὁ συγκεντρώσας τὶς περισσότερες νίκες, θὰ ἀνακηρυχθῇ *Πενταθλητής*, καὶ θὰ λάβῃ τὸ καλύτερο δῶρο.—Συνολικὰ θὰ δοθοῦν 11 βραβεῖα.—Προθεσμία: δίμηνος. Συμμετοχή: *δίδραχμος* γιὰ κάθε διαγωνισμό.—Δ]σις: Ζωῆς Θεοδοσίου, Συν]μός 121 Σύρος.—«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΑΗ΄—413]

Τοὺς εὐχηθέντας *φίλους* μου, *εὐχαριστῶ θερμότατα*, ἀντεπευχόμενος πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ χαρὰν διὰ τὸ *Ἅγιον Πάσχα*. (Καθοτερημένη).

Λοῦξ Ὀπλιγκαντὼ

[ΑΗ΄—414]

Διαγωνισμὸς *Ἠθοποιῶν*». Προκηρύσσω δίδραχμον διαγωνισμὸν «Ἠθοποιῶ». Προθεσμία· μέχρι τέλους Μαΐου. Περιμένω ἀπ' ὅλους-ες, καθὼς «Ἀνοικτοκάρδους», «Κατασκόπους», «Ἀστέρας», Σαρπηδόνα, Εὐάννα, Ὀμπλιγκαντώ, Κίτρινη Ἀράχνη, Μερσεντές, Ἀνδαλοῦζα, Βαλεντῖνα, Λεοντόκαρδον, Μουζελέν, Μεγάλη Ἰδέα κ. ἄ. Βραβεῖα Ἐ ἐκλεκτά. Διευθ. Ἄνναν Ρίζοκούλου, Ζεύξιδος 5, Θεσσαλονίκην διὰ:

ΤΑΓΚΟΛΙΤΑ

[ΑΗ΄—415]

Πριγκίπισσα *Οὐγκέτ*, βλέπω ὅτι φέτος πῆρες καὶ ἔδωσες στὶς χαρουμενερίδες. Ἔτσι ἀγαπᾶς τὴν ἥσυχη ζωή; Σὲ καλό σου, τρελλοκόριτσο. *Μουζελὲν*

[ΑΗ΄—416]

Κεριμάν, σκοπεύεις νὰ μὴ παρουσιασθῇς;;. . πρέπει ἐξάπαντος νὰ ἔλθῃς, γιατὶ θὰ θυμώσῃ ὁ σύλλογός μας. *Μουζελὲν*

[ΑΗ΄—417]

ΒΑΛΕΝΤΙΝΕ, ἀνάλογα μὲ τὰ λεπτά σου αἰσθήματα ἤτανε καὶ τὸ δῶρο σου. ΕΥΑΝΝΑ

[ΑΗ΄ 418]

ΛΕΥΛΑ μου, εἶσαι ἕνα κοριτσάκι seker gibi. *Εὐάννα*

[ΑΗ΄ 419]

ΟΣΣΙΡΙ, πολὺ εὐπρόσδεκτα τὰ γράμματά σου. Μὴν ἀργεῖς ΕΥΑΝΝΑ

[ΑΗ΄—420]

Υδραιόπουλο: Πρωταθλητὰ τοῦ ὄψους, ἡ Νάϊ Σμύρνη σὲ περιμένει γιὰ νὰ βρέφῃς νέος δάφνας. *Λορελάϊ*, φωτογραφίες ἔστειλα. *Βίλλυ Φρέιτς*

[ΑΗ΄—421

Υδραιόπουλο: Ἡ τσαγκλιά σου πάει περίφημα. Ὁ Ἔρρυλ Φλύνν καὶ Σάρλ Βανὲλ τὴν . . . ἐκλάθεψαν!!..

Φρέντερικ Μάρς

[ΑΗ΄—422]

«Ράδιο Ἑλλάς» δὲν πίστευα ὅτι θὰ φθάνατε εἰς τὸ σημεῖον νὰ ταπεινωθῆτε καὶ νὰ ὑποστῆτε τόσους ἐξευτελισμούς, διὰ νὰ μᾶς ἀποκαλύφετε. Αὐτὸ μᾶς κολακεύει ἐξαιρετικά. ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝΝ

Τύποις Σ. Σεργιάδου